

Simó Endre beszéde a szegénység elleni tüntetésen
(2009. november 8.)

Szegény magyar! – olvasom a felvonulók egyik tábláján. És úgy igaz! Szegény a magyar, mert hat millió honfitársunk él a létminimum közeli szinteken! És szegény az én fajtam azért is, mert *elnyomják, kiszipolyozzák, elveszik tőle, amit megtermel, és idegenbe viszik.* Mi, akik ma ide jöttünk, egyszerre követeljük társadalmi és nemzeti jussunkat. Mert egyszerre vagyunk dolgozók és magyarok. Magyar dolgozók, alkotók, értékteremtő emberek, akiknek jogaik vannak. Mindenekelőtt ahhoz, hogy emberhez méltóan élhessünk és fennmaradhassunk!

Azért jöttünk ma ide, mert az országban totális létbizonytalanság teremtődött, milliókat fosztanak meg létfeltételeiktől, ezért megálljt kell parancsolnunk a népnyzó politikának, és az embertelen kizsákmányolásnak. Azért jöttünk, hogy kimondjuk: *nem tűrjük tovább, ami tűrhetetlen!* Az országot kifosztó bitangok hatalmát a mindennapi megélhetésükért küszködő embermilliók felett. *Tűrhetetlen,* hogy miközben egyre többen nem tudnak megélni a bérükből és a fizetésükből, a nyugdíjükből és a kis vállalkozásükből, állami vezetők százmillió végkielégítésben részesüljenek, és egy szűk réteg milliók nyomorából húzzon hasznot. *Elegünk van abból,* hogy négytagú családnak 120 ezer forintból kelljen tengődnie, míg mások tíz milliót visznek haza havonta. Hogy családok százezreinek arról kelljen dönteniük, *egyenek-e vagy adósságot törlesszenek,* s ezen állapot logikus következményeként *felüsse fejét az éhhalál* – mint történt az 53 éves munkásnő esetében, aki becsületesen törleszteni akarta az adósságát, ezért nem evett. *Elegünk van abból, hogy embertársainkat kergessenek örületbe és öngyilkosságba* otthonuk elárverezésével, a családok szétválasztásával, és elvegyék tőlük gyermekeiket, mert nincs hol lakniuk. Hogy *emberek ezreit fosszák meg egyetlen otthonuktól,* miután munkájuktól és megélhetésüktől is megfosztották őket. *Közben pedig a bankok kétszer akkora profitot vágjanak zsebre,* mint amekkora az Európai Unió átlagos profitja. *Elegünk van abból,* hogy a társadalmi ellenőrzés alól mentesülő bankszféra határozza meg a társadalompolitikát, és használja fel a kormányt eszközül a társadalommal szemben. Hogy velünk, kisemberekkel fizettségük meg annak a válságnak az árát, amelyet ők idéztek elő kapzsiságukkal, felelőtlenségükkel, olthatatlan profitéhségükkel, a közösségi érdek semmibe vételével. *Gyalázatosnak tartjuk azt a politikát,* amely mindezt megengedi, és miközben szemet huny az állami szférában elhatalmasodó korrupció, a közpénzek köztörvényes lenyúlása fölött, forrásokat von el az önkormányzatoktól, leépíti a közszolgáltatásokat, *és még arra is képes lett volna,* hogy mindennapi betevő falatjától foszson meg gyermeket, lehetetlenítsen el fogyatékkal élő, három évvel csökkentse az állami gondozást. De terve közfelháborodásba ütközött, és kénytelen volt meghátrálni. *Fel kell tartóztatnunk az embertelenedést!* Az orvosi ellátás beszűkítését, az egészségügy privatizálását. *Miközben pénzhiányra hivatkozva egyre több beteg marad ellátatlanul,* a bankok járulékcsoökkentésben, a multik adómentességben részesülnek, és milliárdokkal támogatják őket közpénzből, hogy azután dolgozóikat az utcára tegyék, és bezárják a boltot. *Mint történik a General Electric esetében,* melynek előbb odaadták nemzeti iparunk büszkeségét, a Tungstramot, majd munkahelyteremtés címén közpénzből megtámogatták, most pedig búcsút mond 2700 dolgozójának, sorsukra hagyja családjukat, és távozik. *Adieu Magyarország! Van helyetted jobb is! Nekik térkép e táj!* Miközben hazánkban a munkanélküliség meghaladja a 10 százalékot, a gazdaság pedig 6,5 százalékkal visszafejlődik, a multik akadálytalanul kivihetik az országból az általunk megtermelt érték nagy részét, évi 25 milliárd eurót. Egy év alatt többet, mint amennyit hazánk öt év alatt kap az EU-tól infrastrukturális fejlesztés címén!

De nem csak azért jöttünk ma ide, hogy tiltakozzunk valami ellen, hanem azért is, hogy megmondjuk, mit akarunk a helyett, ami van! Új társadalompolitikát követelünk. Olyant, amely a dolgozó többség érdekében áll! Olyant, amely radikálisan változtat a dolgokon, és a dolgozó, alkotó, értékteremtő rétegek javára módosítja az elosztást. Új egyensúlyt teremt tőkéből és munkából származó jövedelmek között a bérből és fizetésből élők, a kis nyugdíjasok javára. A külföldi érdekeltségekkel szemben a hazai vállalkozásokat támogatja, segít a szövetkezésben, a munkahelyteremtésben. Segít a kisvállalkozásoknak kitörni az államilag megtűrt körtartozások ördögi köréből. Szociális lakásépítési programot akarunk otthonvesztés helyett, lakhatási jogot a kilakoltatás joga helyett, állami felelősségvállalást a munkanélküliség kiküszöböléséért. Éhbér helyett normális megélhetést biztosító béreket és fizetéseket akarunk! Általános és hatékony egészségügyi ellátást követelünk a költségvetési arányok kellő megváltoztatásával. Ennek kulcskérdése az igazságos közteherviselés. Véget akarunk vetni annak, hogy a társadalmi összjövedelem 30 százalékát mindössze 400 ezer ember birtokolja, a társadalom egyharmadának pedig az összjövedelem 5 százalékán kelljen osztzkodnia. Véget akarunk vetni az intézményesült és rendszerré vált korrupciónak. Annak, hogy a közpénzek 30 százaléka szőrén-szálán eltűnjék, és magán zsebekbe vándoroljon! Vissza akarjuk szerezni a magyar nemzeti tulajdont, és elvesztett piacainkat. Magyar tulajdonba, közös tulajdonba akarjuk visszaszerezni a nemzetgazdaság fejlődése szempontjából stratégiai fontosságú területeket.

Azért vagyunk itt, hogy követeljük jogunkat a magyar nemzeti fejlődéshez, és olyan politikát segítsünk hatalomra, amely egyenleti a nemzeti fejlődés útját, nem pedig megakadályozza a magyar nép boldogulását! Nem hagyott cserben a realitásérzékünk. Tudjuk, hogy a multik korszakát éljük. Nem elkergetni akarjuk őket, hanem itthon tartani annak a 25 milliárd eurónak legalább a felét, amit kivisznek! Új feltételekre és arányokra bírni őket nemzeti és globális érdek között a nemzeti érdek javára. Magyarok vagyunk, és azok is maradunk, országunk jövője saját magunkban, nemzeti fejlődésünkben rejlik. Nemzeti fejlődésünkhöz nem csak jogunk van, hanem kötelességünk is helyreállítani, véget vetve a globális érdekeket kiszolgáló lakáspolitikának.

Örülök, hogy hallgattatok a hívó szóra, és eljöttetek a szegénység ellen tüntetni, és ázni, azok helyett is, akik ma csak lélekben lehetnek velünk, mert nem futja nekik vonatjegyre, sokszor még helyi közlekedésre sem, ha gyermekeiknek legalább vasárnap nem akarnak zsíros kenyeret adni.

Legyen ez a mai megmozdulás egy fontos állomás közös céljaink politikai rangra emelésének útján! Nem az a célunk, hogy pártok szekértolóivá szegődjünk, hanem az, hogy azoknak az oldalán maradjunk, akik segítséget szenvednek. A Magyar Szociális Fórum a szegények oldalán áll, az ő érdekükben hirdet társadalmi igazságosságot, nagyobb egyenlőséget, és törekszik új társadalmi koalícióra demokráciában és szabadságban. Ez az új összefogás előbb-utóbb meg fog születni, mert a népnek szüksége van rá. Szervezzük meg együtt! Mondjuk meg mi magunk, dolgozó, alkotó emberek, egész életüket ledolgozott nyugdíjasok, kis- és középvállalkozók, milyen politikára, milyen rendszerre van szükségünk a jelenlegi helyett, hogy az ember örülni tudjon az életnek, egészségesen élhessen, rendesen táplálkozhasson, és ne az legyen a gondja, hogy fűtsön-e vagy egyen! Hogy ne kelljen hazugságban élnie, hanem az őszinte szó, az alkotó szellem, az egymás iránti szolidaritás és az emberszeretet legyen a norma. És ilyen társadalmi légkörben valósíthatjuk meg önmagunkat a legjobb tudásunk szerint! Dolgozzunk hát, barátaim, hogy mielőbb megszabaduljunk a neoliberális fertőtől, és hatalomra segítsünk egy olyan politikát, amely értünk van! Munkát, Békét, Biztos megélhetést!

